

Fremsat den 23. februar 2021 af Leif Lahn Jensen (S), Peter Skaarup (DF), Karsten Hønge (SF), Andreas Steenberg (RV), Peder Hvelplund (EL), Mai Mercado (KF), Peter Seier Christensen (NB), Ole Birk Olesen (LA), Torsten Gejl (ALT), Aaja Chemnitz Larsen (IA) og Susanne Zimmer (UFG)

Forslag til folketingsbeslutning

om ændring af lovgivning om ret til pasning af sygt barn ved almen sygdom (borgerforslag)

Forældre bør kunne passe deres syge børn under hele sygeperioden ved almen akut opstået sygdom. I dag siger loven, at man har ret til barnets første sygedag. Den lovsikrede ret til barnets første sygedag er uden løn. Nogle overenskomster bygger oven på den lovsikrede ret, men på mange arbejdspladser har man som forælder kun ret til at tage barnets første sygedag. Der foreslås en lovændring, så forældre får mulighed for at passe egne syge børn ved almen sygdom i den tid, barnet er syg. Der foreslås en ændring,

som læner sig op ad lovgivningen i Sverige, hvor forældre op til barnet er 12 år har ret til at passe deres barn til det er rask ved almen akut opstået sygdom. Forælders fravær grundet barnets sygdom er i Sverige uden løn, men forælderen får i stedet en kompensation på knap 80 pct. af dagpengesatsen, som bliver betalt af Försäkringskassan, der er ejet af staten, og som lønmodtagere og arbejdsgivere betaler til. En lignende ordning foreslås indført i Danmark på tværs af erhverv og overenskomster.

Bemærkninger til forslaget

Baggrund for forslaget

Børn har brug for omsorg og nærvær fra deres forældre. Når børn er syge, er behovet for omsorg ekstra stort. Det er svært at yde den omsorg og det nærvær i forbindelse med sygdom, når man som forældre ikke (ud over første sygedag) kan være hjemme og passe sit barn, men i stedet er tvunget til at finde andre løsninger hos venner og familie, som ikke er barnets primære omsorgspersoner. Pasning af syge børn bliver hurtigt en kabale, som forældre på bedste vis forsøger at få til at gå op. Og med dårlig samvittighed over for både arbejdsgiveren og ens barn, fordi man ikke slår til nogle af disse steder og stresser over, hvordan man skal lægge sine kort mest hensigtsmæssigt. Kabalen går måske – måske ikke – op rent praktisk i sidste ende, men ikke behovskabalen! Her taber barnet altid på bekostning af arbejdsmarkedets behov og vilkår!

Som situationen er nu, har forældre kun ret til barnets første sygedag. Herefter skal de finde andre løsninger, f.eks. hos familie og venner, som ikke er barnets primære omsorgspersoner. Lovgivningen tilgodeser således ensidigt arbejdsmarkedets behov frem for børns behov for omsorg under sygdom. Hvis man som medarbejder rammes af sygdom, melder man sig syg og skal først komme på arbejde, når man igen er rask. Sygdom hos medarbejderens barn får dog kun plads til at vare én dag! Men når børn rammes af de gængse infektionssygdomme, som ofte ses hos børn – særlig i deres år før skolealderen – strækker sygdommen sig oftest over mere end én sygedag.

Løsningen på pasning af syge børn bliver oftest italesat som hjælp fra ens netværk. Hvem er ens netværk, når det kommer til syge børn? Her er svaret oftest bedsteforældre. Men ikke alle har bedsteforældre, andre har dem måske boende så langt væk, at dette ikke er en reel mulighed! Men mange har dog bedsteforældre, som gerne vil hjælpe – de kan bare ikke altid, for de er stadig på arbejdsmarkedet. I takt med at pensionsalderen stiger i Danmark, vil muligheden for at få hjælp af bedsteforældrene til børnebørnenes sygdom falde. Det medfører således, at det i stigende grad er sværere at få enderne til at mødes i forhold til børns sygdom ud over barnets første sygedag.

Ydermere kan forældre ifølge loven kun tage barnets 1. sygedag, og ikke f.eks. barnets 3. sygedag, hvis forældrene har skaffet pasning af barnet på 1.-2. sygedag. Dette er utrolig ufleksibelt i forhold til at finde en balance mellem arbejdslivet og barnets sygdom.

Det er med jævne mellemrum fremme i mediebilledet, at forældre sender deres halvsyge børn af sted i institution. Det er stillerne af dette forslags antagelse, at forældre ikke gør dette af manglende omsorg for barnet, men derimod fordi de føler sig presset til at tage på arbejde, da eneste reelle alternativ er, at de selv melder sig syge og dermed »lyver« over for arbejdsgiveren. Det er uhensigtsmæssigt.

Børn, der sendes i institution, inden de er helt raske, medfører desuden:

- 1) Stor risiko for, at barnet allerede inden for få dage igen er syg, idet deres immunforsvar er lavt grundet sygdom.
- 2) Stor smitterisiko i forhold til smitte af andre børn i institutionen.
- 3) Stor smitterisiko for personalet, som kan føre til sygemeldinger, øget brug af vikarer og forringet kvalitet i dagtilbuddet.

En ændring med fokus på bedre muligheder for at passe ens syge barn vil medføre, at børn vil få den omsorg, de har behov for, når de er syge og har brug for deres primære omsorgspersoner. Ydermere ses også store potentialer i et samfundsmæssigt perspektiv, hvor der vil kunne spares mange sygedage for både børn, forældre og personale.

I Danmark har vi »den danske model«, som oftest er svaret på manglende politisk vilje til at ændre på arbejdsmarkedsforhold. Men dette er både et familiepolitisk anliggende om, hvordan vi som samfund ser på børnene og deres vilkår, og et anliggende, som handler om arbejdsmarkedsforhold. Kan det virkelig være rigtigt, at børnene altid står bagerst i køen, mens arbejdsmarkedet og vækst altid står forrest?

Nutidens børn er fremtidens ressourcer. Vi skal passe på de ressourcer, vi har!

Særlig i forhold til covid-19

Den nuværende coronasituation har sat et øget fokus på smitte og smittespredning. Dermed er det også blevet skærpet, at børn skal være symptomfrie efter sygdom i 48 timer, før de må vende retur til institution eller skole. Dette er på ingen måde foreneligt med de nuværende regler og rettigheder, der gælder for forældre. Ydermere anbefales det at være ekstra opmærksom på at passe på de ældre, som er særlig sårbare i forhold til covid-19, hvilket dermed begrænser familiernes muligheder for at finde alternative pasningsmuligheder efter barnet 1. sygedag.

Om fremsættelsen i Folketinget

Forslagsstillerne i Folketinget bemærker, at der er tale om et borgerforslag, som inden for den fastsatte frist har opnået det antal støttetilkendegivelser fra borgere, som kræves for at få forslaget fremsat og behandlet som beslutningsforslag i Folketinget.

Borgerforslaget er oprindeligt indgivet af Louise Barkan Staal, Vallensbæk, som hovedstiller, med Dorte Dyrholm Pedersen, Vallensbæk, Mette Stenby Andresen, Rudersdal, Nanna Høyrup Andersen, Halsnæs, Tina Dahøj, København, Jesper Wildenrath, Albertslund, Christina Lund Simonsen, Horsens, Lenette Salling Sønder Bendsen, Kalundborg, Malika Sofie Lund, Ballerup, Christina Linnea Nygård, Odense, og Signe Ganzhorn Sørensen, Aarhus, som medstillere.

Forslagsstillernes fremsættelse af forslaget for Folketinget er alene udtryk for, at forslagsstillerne på vegne af de parti-

er, som støtter borgerforslagsordningen, påtager sig at opfylde en nødvendig betingelse for, at borgerforslaget kan blive behandlet i Folketinget i overensstemmelse med intentionerne bag ordningen for borgerforslag.

Fremsættelsen kan således ikke tages som udtryk for, at forslagsstillerne nødvendigvis støtter forslagets indhold.

Skriftlig fremsættelse

Leif Lahn Jensen (S), Peter Skaarup (DF), Karsten Hønge (SF), Andreas Steenberg (RV), Peder Hvelplund (EL), Mai Mercado (KF), Peter Seier Christensen (NB), Ole Birk Olesen (LA), Torsten Gejl (ALT), Aaja Chemnitz Larsen (IA) og Susanne Zimmer (UFG):

Hermed tillader vi os for Folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lovgivning om ret til pasning af sygt barn ved almen sygdom (borgerforslag).

(Beslutningsforslag nr. B 163)

Der er tale om et borgerforslag, som inden for den fastsatte frist har opnået det antal støttetilkendegivelser fra borgere, som kræves for at få forslaget fremsat og behandlet som beslutningsforslag i Folketinget. Der henvises til folketingsbeslutning af 2. juni 2016 om mulighed for at få borgerdrevne beslutningsforslag behandlet i Folketinget, lov om etablering af en ordning for borgerforslag med henblik på behandling i Folketinget og bekendtgørelse om en ordning for borgerforslag med henblik på behandling i Folketinget.

Borgerforslaget er oprindeligt indgivet af Louise Barkan Staal, Vallensbæk, som hovedstiller, med Dorte Dyrholm Pedersen, Vallensbæk, Mette Stenby Andresen, Rudersdal, Nanna Høyrup Andersen, Halsnæs, Tina Dahøj, København, Jesper Wildenrath, Albertslund, Christina Lund Simonsen, Horsens, Lenette Salling Sønder Bendsen, Kalundborg, Malika Sofie Lund, Ballerup, Christina Linnea Nygård, Odense, og Signe Ganzhorn Sørensen, Aarhus, som medstillere.

Fremsættelsen er alene udtryk for, at forslagsstillerne på vegne af de partier, som støtter borgerforslagsordningen, påtager sig at opfylde en nødvendig betingelse for, at borgerforslaget kan blive behandlet i Folketinget i overensstemmelse med intentionerne bag ordningen.